

Прокълнатата КАМБАНА

Приведенъ надъ дървения псалтирникъ, въ ржка съ паче перо, попъ Пенчо записваше нѣщо върху последната страница на една отъ църковнитѣ извехтѣли книги.

Жълтиятъ пламъкъ на лепнатата въ страни свѣщъ трепкаше и отражаваше въ черна сѣнка пачето перо на отца Пенча върху черковния иконостасъ.

Януарската вечеръ отдавна бѣше потъмнила малкитѣ прозоречни стѣкла на севлиевския храмъ Свети пророкъ Илия.

Когато попъ Пенчо вдигна глава и отпустна дѣсница съ пачето перо, младиятъ черковенъ слуга Петъръ приближи свещеника и боязливо попита :

— Какво писувашъ на книгата, отче ?

— Ела и чети, — отговори запитаниятъ, безъ да сменя очи отъ още незасъхналитѣ мастилени редове.

Петъръ приближи, взрѣ се въ написаното и повдигна рамена.

Ехъ, отче, нали знаешъ, че съмъ неукъ !

Попъ Пенчо обърна глава и продума :

— Тъй де ! Азъ пкъ изумихъ това. Съчинихъ една бележка, за да се знае...

— Кое ?

— За православната, християнска черква, която се намѣри оня день въ турската нива при Дели-Мариновата круша, край Баалъкъ яма, извънъ града ни.

— Аха, гдето ѝ разкопаха основитѣ и струпаха камънитѣ въ двора на Рушидъ ага ?

— За нея, Петьо.

— Е, какво си написалъ за нея ?

— Какво ! Слушай, — наведе глава попъ Пенчо и провлачено зачете : — Презъ месецъ Януарий на 1843 Господне лѣто да се помни, че се намѣри църква, градена въ православни времена. Турцитѣ я разкопаха изъ основи и взеха камънитѣ ѝ. Църквата бѣше намѣрена въ турската нива при Баалъкъ яма на изтокъ отъ градъ Севлиево.

Слугата заклати глава и промълви :

— Значи, тази черква била градена много отколе, когато сме имали свободно царство, а ?

Тъй, Петьо. Когато сме имали наши царе и наши боляри. Слушалъ съмъ отъ дѣдо си да разправя за този старъ Божи храмъ.

— Какво си слушалъ, отче, — полюбопитствува слугата и зачака.